

за да ми грабни тайж дрехж, когато всичко мене ся даваше, както и прилича. Не можа да тръпня тайж умразж цвѣтопродавачж!»

Между тѣмъ скръ колкото бѣ възможно не-
годованіето си и като влѣзе у стаята съ притво-
ренъ смѣхъ подаде дрехжтж на Господжата си.
• Любезна Марію, каза Амалія, истина е че днешъ
пріехъ повече богаты дарове отъ твойатъ, но
никой не мя възблагодари толкова. Цвѣтата, които
гледашъ на дрехата уравниватъ ся по хубостъта
си съ онія които украшаватъ панерчето ти.

Мысля че отъ любовъта си къмъ мене не щепъ
ми отказа да вземешъ тайж дрехж за възпоми-
наніе ми и принеси привѣстіето минаотецатъ си.

Марія пріе дрехжтж, цѣлуна рѣжж на младата
Графиня и ся отдадечи.

Ерріета назеше ужасно мълчаніе, но тонъ-
атъ на гласътъ ѝ, завистьта ѝ и гнѣвътъ ѝ жж
възмѣтяваха и колкото ся продължи кичаніето на
Амалія, крыеше негодованіето си. «Ѣдосана ли
си Ерріета, каза ѝ съ графска привѣтливость. »
Защо да съмъ Ѣдосана, когато Виں сте много до-
бра » отговори младото момиче. — «Приказвашъ
умно и за това молитетвувамъ ти щото желашъ.»

Марія са възвърна цѣлна съ радостъ у домъ-
атъ си и показа дрехжтж на отецатъ си; но той
не погледа съ благодареніе стойността на даръ-
атъ, когото донесе, и каза като си клатеше главж-
тж. • Неща вече да носишъ панерчета въ ферма-
та, тая дреха е достойнъ даръ отъ Господары-